chipul, rosturile şi soarta lui, spre a se ridica la existenţa întreagă, în sens de fire, privită sub îndoitul ei aspect de lume şi de vreme, şi, prin ele, la Dumnezeu, operând pas cu pas desprinderea atentă a ce reprezintă faptul de a fi al fiecăreia din aceste fiinţe. Sau ar fi putut pleca de la cercetarea simptomatică a acestui fapt în cazul fiecăreia din cele două existenţe.

Ordinea în care se înfăţişează gândurile acestui studiu, impusă de forma iniţială a conferinţei, nu ne mai satisface deci azi în totul. Cum însă scopul cu care a fost formulată schiţa acestor reflecţii, e mai mult să sugereze o serie de cercetări, decât pretenţia să rezolve toate problemele iscate de ele, studiul se poate înfăţişa şi cu această rânduială.

Am stabilit, deci, îndreptăţirea formulării chestiunii, înţelesul ei şi sensul în care ne-o putem pune. Să trecem acum la conţinut.

Ideea de existenţă este o idee complexă, care poate fi gândită în mai multe înţelesuri.

O putem gândi cantitativ, material, concret, referindu-se la cuprinsul însuşi a ceea ce există, la câtimea de fiinţă pe care o are tot ce este, ori fiecare din lucrurile care sunt; şi o putem gândi calitativ, formal, abstract, referindu-se